

[Lasse Buðtz.]

og dens provisoriske regering ikke kontrollerer Guinea-Bissau, og derfor mener jeg heller ikke, vi kan anerkende denne regering på nuværende tidspunkt.

Det er straks noget sværere at bedømme situationen i Cambodia, hvor befrielsesfronten kontrollerer meget store dele af landet, men her er det efter alt at dømme kun et spørgsmål om tid, inden der kommer et magtskifte, og så er vores problem jo løst.

Jeg formoder, at disse anerkendelsesproblemer vil blive drøftet ved det umiddelbart forestående nordiske udenrigsministermøde, og jeg vil anmode udenrigsministeren om at tilkendegive sine synspunkter om disse ting.

I øvrigt synes jeg, denne debat klart har fastslået sammenhængen mellem udenrigspolitik, sikkerhedspolitik og økonomisk politik. Denne sammenhæng er ikke til at komme uden om, og hvis vi skulle have været i tvivl, så har præsident Nixon nu hjulpet os. Jeg har set, at præsident Nixon har modificeret sine trusler om at trække USAs tropper tilbage fra Europa, og det er der jo mange grunde til at gøre — modificere altså. En ensidig amerikansk tilbagetrækning ville øjeblikkelig påvirke afspændingsforhandlingerne i negativ retning, og man kan f. eks. let forestille sig, hvordan reaktionerne i Vesttyskland ville blive, hvis de kristelige demokrater havde magten. Men Nixons trusler understreger, at vi nærmer os et tidspunkt, hvor vi tvinges til seriøst at drøfte de alternative muligheder for europæisk sikkerhedspolitik og samarbejde i bred forstand. En ny blokdanelse er ikke løsningen, men en større jævnbyrdighed for Vesteuropa i forholdet til USA kan blive nødvendig. I virkeligheden er den ønskværdig allerede i dag.

Selvfølgelig er alle interesseret i at bevare et godt forhold til USA, det burde der ikke være tvivl om, men det kan ikke være rimeligt, at de 9 EF-lande mere eller mindre tvinges til automatisk at føre en udenrigspolitik, USA anviser. En sådan indstilling hindrer ikke venskab og samarbejde ud fra ligeberettigelsesprincippet, og da slet ikke når man husker, at USA er akkurat lige så interesseret i forsvaret af Europa som europæerne selv.

Så vil jeg blot gerne til sidst gøre op med myten om, at det er Europa, der betaler

langt det mindste til forsvaret af Vesteuropa, og amerikanerne, der betaler langt det meste. Det er omtrent således, at amerikanerne betaler 25 pct. af de europæiske forsvarsbyrder, og europæerne betaler 3/4. Når tallene ofte blandes, skyldes det, at amerikanerne argumenterer ud fra deres forsvarsbudget, men det gælder jo hele kloden.

Knud Damgaard (S):

Jeg takker udenrigsministeren for bemærkningerne om den atlantiske alliance. Jeg takker også hr. K. B. Andersen, fordi det måske var lige så værdifuldt i hr. K. B. Andersens situation med samme vægt at understrege spørgsmålet netop om den nordatlantiske alliance.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi på dette tidspunkt slår fast fra dansk side, at der ikke nu findes noget alternativ til vor sikkerhedspolitik, i hvert fald ikke et, som forekommer troværdigt. Der er flere grunde til, at det er vigtigt at understrege dette danske synspunkt og til at gøre det nu.

En af grundene er den kriseagtige tilstand, som hersker mellem USA og Europa, og som på det sikkerhedspolitiske område har givet sig udtryk i en vis stilstand også over for løsningen af praktiske problemer i sikkerhedspolitikens organer. På det sidste har det yderligere vist sig, at holdningen i USA tilsyneladende er blevet krassere til problemerne omkring det amerikanske militæringagement i Europa, et forhold, som vi ikke uden videre kan lade hånt om, og som jo ikke er løst med, at præsident Nixon modererer sine udtalelser. Dette er jo i det væsentlige et spørgsmål om den amerikanske kongres. Men lad så end dette være en holdning, som er præget af indre politiske brydninger, resultatet er dog det samme, nemlig en almindelig tendens til forvirring hos ganske almindelige mennesker også her i landet. Man spørger nemlig: hvad bliver der så tilbage af vor sikkerhedspolitik, og hvad vil fremtiden da indebære på det sikkerhedspolitiske område?

Nu er der ikke tvivl om, at den kriseagtige tilstand bl. a. er et resultat af en udvikling i og omkring EF. Denne udvikling skyldes ikke mindst nogle europæiske politikere med alt for store ambitioner i retning af europæisk integration. I samme grad som sådanne ambitioner er ansvarlige for den